

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ **ΔΥΝΑΜΕΩΝ**

Δρ. Ιωαν. Σ. Παπαφλωράτος

Μακαριώτατε, Άγιοι Πατέρες, Κύριε Υπουργέ, Κύριε Αρχηγέ ΓΕΕΘΑ, Κύριοι Αρχηγοί των Γενικών Επιτελείων, εκπρόσωποι των πολιτικών και στρατιωτικών Αρχών, ευσεβές εκκλησίασμα

Συγκεντρωθήκαμε σήμερα εδώ για να συνεορτάσουμε την Ημέρα των Ενόπλων Δυνάμεων, με την ευρύτερα πανηγυριζόμενη εορτή των Εισοδίων της Υπεραγίας Θεοτόκου, της εισόδου της παιδίσκης Μαριάμ στον Ναό της Ιερουσαλήμ, ως ζώσα αφιέρωση στον Θεό. Είναι η ημέρα που επέλεξε η ελληνική Πολιτεία για να τιμήσει τις Ένοπλες Δυνάμεις. Δεν υπήρξε τυχαία η επιλογή της ημέρας αυτής για τον συνεορτασμό της Υπεραγίας Θεοτόκου με τις Ένοπλες Δυνάμεις της πατρίδος μας. Είναι το ελάχιστο που θα μπορούσε να κάνει το επίσημο κράτος εις αναγνώρισιν του ιστορικά αποδεδειγμένου γεγονότος ότι η Παναγία μας έχει επανειλημμένως προστατεύσει τον ελληνισμό.

Αν ανατρέξουμε στα βάθη της ιστορίας, θα δούμε ότι η πολεμική αρετή των Ελλήνων είναι συνυφασμένη με λαμπρά παραδείγματα αυτοθυσίας, αλλά και ηρωϊσμού, μέσα απ' τα οποία αναδεικνύονται στοιχεία όπως το ήθος και η αγάπη για την πατρίδα. Ο Δίας, ο Άρης, η Αθηνά, οι ημίθεοι και οι ήρωες Περσέας, Ηρακλής, Θησέας, αλλά και οι Αργοναύτες ανήκουν στη μυθολογία και αποτελούν αψευδείς μάρτυρες της πολεμικής αρετής των Ελλήνων.

Στους ιστορικούς χρόνους, ο Όμηρος, ο Σωκράτης, και ο Πλάτωνας δίδαξαν και νουθέτησαν τους παίδες των Ελλήνων με αξίες και ιδανικά, όπως το «εις οιωνός άριστος αμύνεσθαι περί πάτρης», που αναγράφεται στη ραψωδία της Τειχομαχίας, στην Ιλιάδα και το «μέγα το της θαλάσσης κράτος» της Ιστορίας του Θουκυδίδη. Απόδειξη αυτού υπήρξαν οι αγώνες των Αθηναίων στον Μαραθώνα, τη Σαλαμίνα και τις Πλαταιές κατά των Περσών. Σημειωτέον ότι ο σπουδαίος τραγωδός Αισχύλος ζήτησε να γραφεί στον τάφο του ότι η πιο μεγάλη πράξη της ζωής του ήταν η συμμετοχή του στη μάχη του Μαραθώνος.

Είναι σε όλους σας γνωστή η απάντηση του Σπαρτιάτη Διηνέκη στην παρατήρηση ότι οι Πέρσες ήταν τόσοι πολλοί ώστε τα βέλη τους θα σκέπαζαν τον ήλιο στις Θερμοπύλες. Στη μάχη αυτή, οι Σπαρτιάτες με τους Θεσπιείς έμειναν ακλόνητοι στη θέση τους, έπεσαν δε μαχόμενοι μέχρι ενός. Άφησαν, όμως, δια του Σιμωνίδη, ως κληροδότημα στις επόμενες γενεές των Ελλήνων τη ρήση: «Ω ξειν αγγέλειν Λακεδαιμονίοις ότι τήδε κείμεθα τοις κείνων ρήμασι πειθώμενοι».

Σταδιακά, ο ελληνισμός πέρασε στην αντεπίθεση και υπό τον Βασιλέα των Μακεδόνων Αλέξανδρο, κατέκτησε όλο τον τότε γνωστό κόσμο, σηματοδοτώντας την έναρξη μίας νέας εποχής. Ο ελληνικός πολιτισμός έφθασε στα πέρατα της Οικουμένης, αλλάζοντας τον ρου της παγκόσμιας ιστορίας. Προς τούτο, δικαιολογημένα ο Αλέξανδρος ονομάστηκε «Μέγας».

Αργότερα, το ελληνικό πνεύμα υπέταξε τους κατακτητές της Ελλάδος, τους Ρωμαίους, και τους επόμενους αιώνες δημιούργησε την ελληνοχριστιανική Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, το χιλιόχρονο Βυζάντιο. Άλλος ένας Έλληνας, ο Αυτοκράτορας Κωνσταντίνος, ονομάστηκε από την ιστορία «Μέγας», από τη ρωμαϊκή Σύγκλητο «Θεός» και από την Εκκλησία «Άγιος» και «Ισαπόστολος».

Η Παναγία μας, ως προσωποποίηση όλων των αρετών, ως Κεχαριτωμένη - ως Θεομήτωρ - ως Μεγαλόχαρη, -και ως υπέρμαχος Στρατηγός κατ' ουσίαν καθαγίαζε τα ελληνικά όπλα, οδηγώντας τους προγόνους μας από νίκη σε νίκη. Ας θυμηθούμε τον «Ακάθιστο Ύμνο», που εψάλη για πρώτη φορά στον Ιερό Ναό της Παναγίας των Βλαχερνών, επ' ευκαιρία της σωτηρίας της Κωνσταντινουπόλεως από τους Αβάρους και τους Πέρσες, το 826, ενώ η παρέμβασή Της απέβη καταλυτική και κατά τις πολιορκίες που έλαβαν χώρα επί των ημερών των Αυτοκρατόρων Κωνσταντίνου του Πωγωνάτου (673), Λέοντος του Ισαύρου (718) και Μιχαήλ Γ' (860).

Ήρθαν, όμως, και οι χρόνοι της παρακμής. Ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος «έπεσε», μαχόμενος στις επάλξεις του κάστρου της Πόλης, υπερασπιζόμενος την ελευθερία και την εθνική αξιοπρέπεια του ελληνισμού. Απήντησε υπερήφανα στην αξίωση του αλλόπιστου Μωάμεθ να του παραδώσει τη Βασιλεύουσα: «Το την πόλιν σοι δούναι ούτε κατ' εμών εστίν, ουτ' άλλου των κατοικούντων εν ταύτη, κοινή γαρ

γνώμη, πάντες αυτοπροαιρέτως αποθανούμεν και ου φεισόμεθα της ζωής ημών».

Ακολούθησαν οι αιώνες της σκλαβιάς, όταν όλα τα σκιάζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά. Το Γένος, όμως, όπως γράφει ο Θεοδ. Κολοκοτρώνης, δεν υποτάχθηκε ποτέ, είχε πάντα τον στρατό του, τους αμαρτωλούς και κλέφτες, αλλά και τα κάστρα του τη Μάνη, το Σούλι, τα Σφακιά. Ακόμη και τότε, η πολεμική αρετή των Ελλήνων εκδηλώθηκε σε πάμπολλες περιπτώσεις. Ο Κωνσταντίνος Σάθας κατέγραψε στο βιβλίο του, υπό τον τίτλο «Τουρκοκρατούμενη Ελλάς», 123 ξεσηκωμούς και επαναστάσεις (με 124η αυτήν του 1821), ενώ ο Φρανσουά Πουκεβίλλ, αδερφός του Γάλλου προξένου στην Πάτρα, έκανε λόγο για 80 προεπαναστατικά κινήματα, στα οποία μάλιστα πρωταγωνιστικό ρόλο έπαιζαν επίσκοποι.

Το 1821, οι Έλληνες, σαν ένας άνθρωπος, όπως γράφει ο Κολοκοτρώνης ξεσηκώθηκαν για να αποκτήσουν την ελευθερία τους. Προηγήθηκαν οι άνδρες του Ιερού Λόχου στη Μολδοβλαχία, για τους οποίους, ο Ανδρ. Κάλβος έγραψε: «Ας μη βρέξει ποτέ το σύννεφο και ο άνεμος σκληρός ας μη σκορπίσει το χώμα το μακάριο που σας σκεπάζει».

Οι ηρωϊκές μορφές του Οδ. Ανδρούτσου, του Αθαν. Διάκου, του Επισκόπου Ρωγών Ιωσήφ, του Κων. Κανάρη, του Γεωργ. Καραϊσκάκη, του Κολοκοτρώνη, του Ανδρ. Μιαούλη, της Λασκ. Μπουμπουλίνας, του Παπαφλέσσα, των αδερφών Υψηλάντη και πολλών άλλων έχουν μείνει στην ιστορία μας, ως παραδείγματα θάρρους και αυτοθυσίας.

Οι πολύχρονοι αγώνες των Ελλήνων οδήγησαν στη συγκρότηση του πρώτου αλλά εδαφικά περιορισμένου ελληνικού κράτους, στο οποίο κατοικούσαν μόλις 750.000 ψυχές, ενώ περίπου 5.000.000 ομογενών παρέμειναν υπό τον οθωμανικό ζυγό. Τα επόμενα χρόνια, πολλοί εξ αυτών εξεγέρθηκαν, προσπαθώντας να ενωθούν με τη μητέρα Ελλάδα. Νέες σελίδες ανδρείας και ηρωϊσμού γράφτηκαν από τους Επτανήσιους, τους Θεσσαλούς, τους Ηπειρώτες, τους Κρήτες και τους Κυπρίους. Αργά αλλά σταθερά, τα εδαφικά όρια της χώρας μας διευρύνονταν, ενσωματώνοντας στον εθνικό κορμό τα Επτάνησα, τη Θεσσαλία και τμήμα της Ηπείρου, ενώ σώθηκε ο ελληνισμός της Μακεδονίας με το, άγνωστο στους πολλούς, έπος του Μακεδονικού Αγώνα.

Οι Ένοπλες Δυνάμεις της πατρίδος μας κατήγαγαν περίλαμπρες νίκες στους δύο Βαλκανικούς Πολέμους, απελευθερώνοντας εκατομμύρια σκλαβωμένων Ελλήνων. Στην Ελασσόνα, το Σαραντάπορο, τα Γιαννιτσά, τα Πέντε Πηγάδια, το Μπιζάνι, το Κιλκίς και τον Λαχανά, τη Δοϊράνη, το Σιδηρόκαστρο, την Τζουμαγιά γράφτηκαν νέες σελίδες δόξας. Στη θάλασσα, ο Ελληνικός Στόλος απελευθέρωσε πλήθος νήσων και διεσφάλισε την απόλυτη κυριαρχία της χώρας μας στο Αιγαίο (όπως συνεχίζει να πράττει έως και σήμερα). Στην ενιαία Ήπειρο, το μεγαλύτερο μέρος της Μακεδονίας και της Θράκης αλλά και την Κρήτη κυμάτιζε πλέον η γαλανόλευκη. Δυστυχώς, όμως, οι αποφάσεις των Μεγάλων Δυνάμεων απέκοψαν από τον εθνικό κορμό τη μαρτυρική βορ. Ήπειρο και τη Θράκη.

Επηκολούθησε ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, κατά τον οποίον το σαράκι της φυλής μας, ο επάρατος «εθνικός διχασμός» δεν μας επέτρεψε να απελευθερώσουμε και άλλους υπόδουλους Έλληνες. Αν και διχασμένα για πολιτικούς λόγους, τα στελέχη των ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων συμμετείχαν τόσο στην παγκόσμια σύρραξη όσο και στην Ουκρανική εκστρατεία, κερδίζοντας τον έπαινο και την αναγνώριση φίλων και αντιπάλων.

Τον Μάϊο του 1919, ο Ελληνικός Στρατός απεβιβάσθη στη γη της Ιωνίας για να προστατέψει τους ομογενείς στη Σμύρνη και τα περίχωρά της, κατ' εντολήν των Μεγάλων Δυνάμεων. Τα επόμενα τρία χρόνια, έλαβε χώρα το Έπος της Μικρασιατικής εκστρατείας, στο οποίο οι Έλληνες σημείωσαν περίλαμπρες νίκες και απελευθέρωσαν εδάφη, όπου δεν είχε εμφανισθεί ένοπλος πρόγονός τους από την εποχή του Βυζαντίου. Την ίδια ώρα, το αντάρτικο του Πόντου προκαλούσε τεράστιες απώλειες στον προαιώνιο εχθρό του Γένους από Ανατολάς.

Αποτελεί αδιαμφισβήτητα ειρωνεία της ιστορίας ότι ο αγώνας αυτός, κατά τον οποίο ο Έλληνας έδειξε αξιοθαύμαστη καρτερία και αντοχή, όχι μόνον δεν εστέφθη με τις δάφνες της επιτυχίας αλλά περατώθηκε με τη Μικρασιατική καταστροφή και τη Γενοκτονία. Τότε, ο ελληνισμός υπέστη τη μεγαλύτερη συμφορά της νεότερης ιστορίας του.

Μολαταύτα, η Ελλάδα ανένηψε εντυπωσιακά γρήγορα, ανασυγκρότησε τις Ένοπλες Δυνάμεις της και ήταν πανέτοιμη να αντιμετωπίσει τον προαιώνιο εχθρό του Γένους από Δυσμάς. Το πρωϊνό

της Δευτέρας 28^{ης} Οκτωβρίου 1940, ο Ιωαν. Μεταξάς απέρριψε το ιταμό ιταλικό τελεσίγραφο, εκφράζοντας το φρόνημα όλων των Ελλήνων, που με το χαμόγελο στα χείλη έσπευσαν να καταταγούν στις Ένοπλες Δυνάμεις. Από τον Ανώτατο Άρχοντα Βασιλέα Γεώργιο Β΄ μέχρι τον απλό οπλίτη όλοι επετέλεσαν το καθήκον τους στο ακέραιο για να υπερασπιστούν τα όσια και τα ιερά της φυλής και για να μην παραδώσουν την πατρίδα μικρότερη στις επόμενες γενεές απ' ότι την παρέλαβαν.

Την ώρα που πανίσχυρα κράτη παραδίνονταν το ένα μετά το άλλο στις δυνάμεις του ολοκληρωτισμού, η «μικρή» στο μέγεθος αλλά «μεγάλη» στην ψυχή Ελλάδα βροντοφώναξε για άλλη μία φορά το «Μολών λαβέ». Στην πρωτοπορία του αγώνα, ίστατο η ίδια η Υπεραγία Θεοτόκος, ανήμερα της εορτής της οποίας έλαβε χώρα ο άνανδρος τορπιλισμός του εύδρομου «Έλλη», τον Δεκαπενταύγουστο του 1940.

Η χώρα μας έδωσε την πρώτη νίκη στον «ελεύθερο κόσμο». Οι Ένοπλες Δυνάμεις της έγραψαν νέες σελίδες δόξας και ηρωϊσμού στα βουνά της βορ. Ηπείρου. Το Πολεμικό μας Ναυτικό απετέλεσε ένα αξεπέραστο εμπόδιο στο Ιόνιο Πέλαγος, που δεν επέτρεψε στους Ιταλούς να πραγματοποιήσουν απόβαση στα Επτάνησα και στη δυτική Ρούμελη. Η τότε ολιγάριθμη, εν συγκρίσει με την ιταλική, Πολεμική μας Αεροπορία έδωσε άπειρα μαθήματα στον εισβολέα. Ποιος δεν θυμάται τον εμβολισμό του ιταλικού αεροσκάφους από τον Υποσμηναγό Μαρ. Μητραλέξη, ο οποίος, όταν του τελείωσαν τα πυρομαχικά, προέβη σε εμβολισμό του εχθρικού τρικινητήριου βομβαρδιστικού, καταστρέφοντας το πηδάλιο της «ουράς» του με την έλκα του αεροσκάφους του; Κατόπιν, προχώρησε σε αναγκαστική προσγείωση και συνέλαβε τα 4 εκ των 5 μελών του πληρώματος του ιταλικού αεροπλάνου, που είχαν διασωθεί.

Η ίδια γενναιότητα επεδείχθη και κατά των Γερμανών, οι οποίοι έσπευσαν να συνδράμουν τους αξιοθρήνητους συμμάχους τους. Αν και τελικώς αυτοί επεβλήθησαν, άπειροι ήσαν οι έπαινοι των φίλων και δεκάδες τα εγκωμιαστικά σχόλια των αντιπάλων, με τη θλιβερή εξαίρεση των Ιταλών, για την ανδρεία των Ελλήνων. Οι τελευταίοι συνέχισαν τον αγώνα στη Μέση Ανατολή και τους ωκεανούς, συνεισφέροντας τα μέγιστα στην κοινή Συμμαχική προσπάθεια, ενώ στην κατεχόμενη

πατρίδα πολλοί βγήκαν στο βουνό και πολέμησαν τον κατακτητή στο πλαίσιο της Εθνικής Αντίστασης.

Αν και οι ισχυροί της γης «ξέχασαν» τις υποσχέσεις τους, οι Έλληνες συνέχισαν να γράφουν νέες σελίδες δόξας και μεταπολεμικά στην Κορέα, την Κύπρο, αλλά και στο πλαίσιο των ειρηνευτικών αποστολών διαφόρων οργανισμών. Σήμερα, οι ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις είναι ισχυρές και ετοιμοπόλεμες για να προασπίσουν την εδαφική ακεραιότητα και την ελευθερία της Πατρίδος μας, κατά ξηράν, θάλασσαν και αέρα. Ταυτόχρονα, έχουν και μεγάλη κοινωνική προσφορά, συνδράμοντας τον κρατικό μηχανισμό, όπου δει.

Ο λαός αισθάνεται σίγουρος ότι κάποιος αγρυπνά για την ασφάλειά του. Στο πρόσωπο των στελεχών των Ενόπλων Δυνάμεων όλοι μας βλέπουμε έναν αυριανό ήρωα, ο οποίος είναι ανά πάσα ώρα έτοιμος να επιτελέσει το καθήκον του, ενθυμούμενος τους στίχους του Γεωργ. Δροσίνη:

Εσείς, που πρωτοσπεύρατε
της λευτεριάς το σπόρο,
λαχταρισμένο δώρο
στη σκλαβωμένη γη,
Εσείς, κι όταν ωρίμασαν
τα στάχυα καρποφόρα,
του θερισμού την ώρα,
μας γίνετε οδηγοί.

Σαν ίσκιοι μεγαλόκορμοι
κι απείραχτοι απ' τα χρόνια
σέρνετε εμάς τ' αγγόνια
στο δρόμο της τιμής.
Κι όπου πολέμου κράξιμο

κι όπου της μάχης κρότοι,
εσείς περνάτε πρώτοι
κι ακολουθούμ' εμείς.

Στη μνήμη σας ανάβομε
χρυσά λιβανιστήρια,
για σας τα νικητήρια
τα χείλη μας υμνούν,

και πλέκοντας τα χέρια μας
της δόξας τα στεφάνια,
δική μας περηφάνεια,
στους τάφους σας κρεμνούν.

Ας είναι αιωνία η μνήμη των αθάνατων ηρώων μας. Ζήτω το έθνος των
Ελλήνων, ζήτωσαν οι ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις.